

En sjömansvisa

Text: Prins Wilhelm
Musik: Sverker Ahde

1. I ham-nen låg brig-gen och spe-gla-de rig-gen i
 vå-gor-nas glitt-ran-de lek. Men lät-ter-ma-
 tro-sen om-bord var om no-sen och kin-den så un-der-ligt
 blek. Ty nu bar det ut på seg-lats och var
 slut på det lus-ti-ga li-vet i hamn, med
 dan-sen på lo-gen och skrå-let på kro-gen och flic-kor-nas
 läng-tan-de famn. 2. Ja, åt 3. Nu seg-la-de
 sku-tan till fjär-ran land och blev bor-ta i lång-a
 år, men lät-ter-ma-tro-sen gav bort sin
 hand åt en flic-ka med korp-svart hår.
 Hem-ma hans jän-ta gick sö-r-jan-de kring och vän-ta-de
 tro-get sin vän. Då kom där en hälsning ett brev, en
 ring, fast själv kom han aldrig i-gen. 4. Men

2.

Ja, nu fick hon vänta hans blåögda jän-ta till skeppet kom åter härnäst.
 Då skulle med gamman de viga tillsammans i kyrkan med psalmbok och präst.
 Ty så blev det svuret en afton i Furet vid dragspelets trånande låt,
 när fästefolkskyssen han fick innan kryssen och sjön skulle skilja dem åt.

4.

Men prästen som skulle ha vikt de tu, drog istället på giljarefärd,
 och Furet har nu fått en prästgårdsfru, som är lycklig och nöjd med sin värld.
 Håll därför aldrig en jän-ta för kär och aldrig en lättermatros
 ty hon vet så sällan vad kärlek är och han ja, han seglar sin kos.